

ΤΑΧ. ΜΕΙΟ ΚΟΥΜΟΥΝΑΣΤΡΟΥ

ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΒΑΠΤΙΣΤΗΣ

«Ίδε ὁ ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ ὁ αἴρων τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου»
(Ίωάν. α' 29)

● ΜΗΝΙΑΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ●
Ὑπόργανο ὁμωνύμου Συλλόγου
Χριστοκοπίδου 12, 105 54 - Ἀθήνα
www.ioannisvaptistis.gr

Τηλέφωνα:
2103212713 - 2103212107
e-mail: info@ioannisvaptistis.gr

● ΕΤΟΣ 63ο - ΤΕΥΧΟΣ 663 ●
● ΙΟΥΝΙΟΣ 2020 ●

● «Ίδε ὁ ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ ὁ αἴρων τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου» (Ίωάν. α' 29) ●

Οἱ ἀδύνατοι ἔγιναν δυνατοί

Τό θαῦμα τῶν αἰώνων

Οἱ Ἀπόστολοι ἀποτελοῦν τό μεγαλύτερο θαῦμα τῶν αἰώνων. Θαῦμα χειροπιαστό. Μπορεῖ κανεὶς ν' ἀμφισβητήσῃ τὴν ἐξάπλωσι τοῦ Χριστιανισμοῦ σ' ὅλο τὸν κόσμο; Πῶς συντελέστηκε αὐτό τό γεγονός; Μὲ τό θαῦμα τῶν Δώδεκα Ἀποστόλων. Πῶς δώδεκα ἀγράμματοι ἄνθρωποι νίκησαν τοὺς σοφοὺς καὶ φιλοσόφους τοῦ ἀρχαίου κόσμου; Πῶς οἱ ἀγράμματοι ἔγιναν πάνσοφοι; Πῶς οἱ βραδύγλωσσοι ἔγιναν πολύγλωσσοι; Πῶς οἱ ἀδύνατοι ἔγιναν δυνατοί; Πῶς οἱ ἄσημοι ἔγιναν ἔνδοξοι; Πῶς οἱ μικροὶ νίκησαν τοὺς μεγάλους; Πῶς; Αὐτό εἶναι τό μεγάλο θαῦμα. Πῶς; Μὲ τό Πνεῦμα τό Ἅγιον.

Ὁ Μέγας Βασίλειος, μιλώντας γιὰ τὴ δύναμι τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, λέει: «Δι' αὐτοῦ οἱ ἀσθενεῖς ἰσχυροί, οἱ πτωχοὶ πλουτίζουσιν, οἱ ἰδιῶται πῶ λόγῳ σοφώτεροι εἰσι τῶν σοφῶν» (Ε.Π.Ε. 7,38). Καὶ συγκεκριμένα παρουσιάζει ὁ ἅγιος Πατὴρ περιπτώσεις, ὅπου φάνηκε ἡ ἔκτακτη δύναμις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος στους ἀδυνάτους Ἀποστόλους.

- Εἶχε τέτοια δύναμι ὁ Παῦλος, ὥστε ὄχι μόνο ἡ ὄψις του, ἀλλὰ καὶ τό προσώπιό του ἔτρεπε σέ φυγὴ τοὺς δαίμονας. Ἀκόμη καὶ τὰ ρούχα τοῦ Παύλου ἔκαναν θαύματα. «Δυνάμεις τε οὐ τὰς τυχούσας ἐποίει ὁ Θεὸς διὰ τῶν χειρῶν Παύλου, ὥστε καὶ ἐπὶ τοὺς ἀσθενοῦντας ἐπιφέρεσθαι ἀπὸ τοῦ χρωτός αὐτοῦ σουδάρια ἢ σιμικίνθια καὶ ἀπαλλάσσεσθαι ἀπ' αὐτῶν τὰς νόσους, τὰ τε πνεύματα τὰ πονηρὰ ἐξέρχεσθαι ἀπ' αὐτῶν» (Πράξ. ιθ' 11-12).

- Εἶχε τέτοια δύναμι ὁ Πέτρος, ὥστε καὶ ἡ σκιά του ἀκόμη θεράπευε ἀρρώστους. Αὐτός, πού πρὶν ἀπὸ τὴν Πεντηκοστὴ ἀρνήθηκε τό Χριστό καὶ ἔγινε ἡ σκιά τοῦ ἑαυτοῦ του, τώρα, μετὰ τὴ Πεντηκοστὴ, ὄχι μόνο ὁ λόγος του, ἀλλὰ καὶ ἡ σκιά του ἔκανε θαύματα (Πράξ. ε' 15)!

- Εἶχαν τόσο πλοῦτο οἱ φτωχοὶ Ἀπόστολοι, ὁ Πέτρος καὶ ὁ Ἰωάννης, ὥστε

ἔδωσαν σ' ἐκεῖνον τόν χωλό, πού ζητιάνευε στό Ναό τῶν Ἱεροσολύμων, τό μεγαλύτερο δῶρο. Τόν ἔκανε ὁ Πέτρος νά πηδήση ὑγιέστατος σάν τό ἐλάφι καί νά πάψη πλέον νά ζητιανεύη (Πράξ. γ' 6).

● Εἶχε τέτοια δύναμι καί σοφία ὁ ἀγράμματος ψαρᾶς Ἰωάννης, ὥστε ἔγραψε στή δυσκολώτερη γλῶσσα, τήν ἑλληνική, τό κατά Ἰωάννην Εὐαγγέλιο, πού κανένα ἄλλο βιβλίο δέν συγκρίνεται μαζί του. «*Πτωχός Πέτρος καί Ἰωάννης: οὐ γάρ εἶχον ἀργύριον, οὐδέ χρυσίον, ἀλλ' ἐχαρίζοντο ὑγίαν πολλήν χρυσίων τιμιωτέραν. Παρά πολλῶν γάρ λαβῶν χρυσίον ὁ χωλός, ἐπιπροσαίτης ἦν... Οὐκ ἤδει Ἰωάννης τήν τοῦ κόσμου σοφίαν, ἀλλ' ἐφθέγγατο ῥήματα τῇ δυνάμει τοῦ Πνεύματος, οἷς οὐδεμία σοφία προσβλέψαι δύναται*» (Μ. Βασιλείος. Ε. Π.Ε. 7,38). Μετάφρασις: Ἦσαν φτωχοί ὁ Πέτρος καί ὁ Ἰωάννης. Δέν εἶχαν ἀσήμε καί χρυσάφι, ἀλλά χάριζαν ὑγία, πού εἶναι πολύ τιμιώτερη ἀπό χρυσάφια... Δέν γνώριζε ὁ Ἰωάννης τή σοφία τοῦ κόσμου, ὅμως κήρυξε μέ τή δύναμι τοῦ Ἁγίου Πνεύματος τέτοια λόγια, πού καμμιά σοφία δέν μπορεῖ νά συγκριθῇ.

Πρῶτοι οἱ Ἀπόστολοι

Στήν κλίμακα τοῦ χριστιανικοῦ Ἀγιολογίου στό ὑψηλότερο σκαλοπάτι δέν εἶναι οὔτε οἱ ἀσκητές, οὔτε οἱ μάρτυρες, οὔτε οἱ μεγαλομάρτυρες, οὔτε οἱ ὄσιοι, οὔτε οἱ παρθενομάρτυρες. Εἶναι οἱ Ἀπόστολοι. «Ὁ Θεός -λέει ὁ Παῦλος- ἔθετο ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ πρῶτον ἀποστόλους, δεύτερον προφήτας, τρίτον διδασκάλους, ἔπειτα δυνάμεις, εἶτα χαρίσματα ἰαμάτων, ἀντιλήψεις, κυβερνήσεις, γένη γλωσσῶν» (Α' Κορ. ιβ' 28).

Τί λοιπόν εἶχαν οἱ Ἀπόστολοι; Ποιά τά προνόμιά τους; Ἄν τά ἀκούση κάποιος, πού ὄλα τά μετράει μέ τήν ψυχρή λογική καί τό ὑλικό συμφέρον, θά περάση γιά τρελλούς τοὺς Ἀποστόλους, πού δέχθηκαν τέτοια ἀποστολή, μέ τέτοια ἐπικίνδυνα προνόμια. Ναί, οἱ Ἀπόστολοι

εἶχαν τήν ἀγία τρέλλα. Δυστυχῶς γιά τόν κόσμο τρέλλα δέν εἶναι τό παράλογο τῆς ἀμαρτίας, ἀλλ' εἶναι τό ὑπέρλογο τοῦ θαύματος. Οἱ Ἀπόστολοι ἦσαν μεθυσμένοι μέ τή μέθη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, μέ τό κρασί τῆς ἀγάπης στό Χριστό. Καί ὅποιος μεθάει μ' αὐτό τό κρασί, κάνει πράγματα ὑπέρλογα καί θαυμαστά.

1. Τό πρῶτο προνόμιο τῶν Ἀποστόλων: Ἄνισος ὁ ἀγῶνας.

● Τί θά λέγατε γιά κάποιον πατέρα, πού παίρνει δέκα νήπια καί τά ρίχνει στή μάχη, νά παλαίψουν σ' ἓνα στίβο μέ ἑκατό γίγαντες, ρωμαλέους παλαιστές;

● Τί θά λέγατε γιά κάποιον ποιμένα, πού παίρνει δώδεκα πρόβατα καί τά ρίχνει σέ κοπάδι μέ χίλιους λύκους, νά παλαίψουν;

Ἄνισος ὁ ἀγῶνας. Ὁ Ἰησοῦς Χριστός ἔρριξε τοὺς Μαθητές Του, νά παλαίψουν μέ ἀνίσους ἀντιπάλους. Τά νήπια, οἱ ἀδύνατοι Ἀπόστολοι, νά παλαίψουν μέ τοὺς κολοσσούς τῶν δύο τότε ὑπερδυνάμεων, μέ τό πανίσχυρο Ἰουδαϊκό κατεστημένο τῆς Ἀνατολῆς καί μέ τήν πανίσχυρη Ρωμαϊκή αὐτοκρατορία τῆς Δύσεως. Ἔστειλε τά πρόβατα, νά παλαίψουν μέ μυριάδες λυσσασμένους λύκους. Τούς τό εἶπε ὁ Ἰδιος: «Ἴδού ἐγὼ ἀποστέλλω ὑμᾶς ὡς πρόβατα ἐν μέσφ λύκων» (Ματθ. ι' 5).

● Τό ἀποτέλεσμα; Νίκησαν οἱ Ἀπόστολοι. Καί μόνο νίκησαν; Ἐκαναν κάτι ἀκόμη θαυμαστότερο: Πολλούς λύκους, μυριάδες λύκους, τοὺς μετέτρεψαν σέ πρόβατα τῆς μάνδρας τοῦ Χριστοῦ, τῆς Ἐκκλησίας. Τούς φονευτές τοῦ Χριστοῦ τοὺς μετέτρεψαν σέ θαυμαστές τοῦ Χριστοῦ. Πῶς; Ἄς ἔλθουν οἱ ἄπιστοι νά δώσουν ἐξήγησι.

Μία ἡ ἐξήγησις: Πρόβατα οἱ Ἀπόστολοι, ἀλλά Χριστοδύναμα πρόβατα. Μαζί τους ὁ παντοδύναμος Ἰησοῦς Χριστός. Γράψε σ' ἓνα πίνακα πολλά μηδενικά. Ἐχουν καμμιά ἀξία; Ὄχι. Πολλαπλασιάσέ τα, πρόσθεσέ τα. Ἀποκτοῦν καμμιά ἀξία; Καί πάλι ὄχι. Ἄν

ὅμως μπροστά από τὰ μηδενικά θέσης τὸ ΕΝΑ, τὰ μηδενικά ἀποκτοῦν τεράστια ἀξία. Μόνοι τους οἱ Ἀπόστολοι μηδενικά. Ἐάν ὅμως μπροστά τους θέσης τὸν ΕΝΑ, τὸν Ἰησοῦ Χριστό, ἀποκτοῦν τεράστια δύναμι.

Μαζί μέ τόν Χριστό οἱ Ἀπόστολοι ἀποτελοῦσαν ἀσύγκριτη πλειονοψηφία.

Ἄμισθος ἐργασία

2. Ποιός δουλεύει χωρίς λεφτά; Μόνο τὰ κοροῖδα! Αὐτό λέει ἡ ψυχρή λογική, ἡ λογική τοῦ «Πόσα παίρνεις;». Ἅγια κοροῖδα ἦσαν οἱ Ἀπόστολοι. Ἄλλωστε, ἂν κρίνουμε ἔτσι, μέ τό «Πόσα παίρνεις;», τό κοροῖδο καί τόν ἔξυπνο, τότε ἔξυπνοι θά ἦσαν οἱ κλέφτες, πού μαζεύουν πολλά λεφτά, καί κοροῖδο Ἐκεῖνος, πού τὰ δίνει ὄλα. Κι ἐπειδή Ἐκεῖνος, πού τὰ δίνει ὄλα, εἶναι ὁ Ἰησοῦς Χριστός, ἄρα ὁ Χριστός εἶναι... τό μεγαλύτερο κοροῖδο!!!

Τά «ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ» κοροῖδα ἐνεργοῦν θαύματα καί κατακτοῦν κορυφές ἐλευθερίας. Ὅλα τὰ ἔδιναν οἱ Ἀπόστολοι. Τίποτε δέν ἔπαιρναν. Μηδέν μισθοῦς. Πῶς; Ἀπάντησι σ' αὐτό τό «πῶς;» δίνει ὁ Κύριος: «Ὅτε ἀπέστειλα ὑμᾶς ἄτερ βαλλαντίου καί πήρας καί ὑποδημάτων, μή τινος ὑστερήθητε; Οἱ δέ εἶπον· Οὐθένός» (Λουκ. κβ' 35).

Μόνο ὅταν ἡ Ἐκκλησία ξαναγυρίσῃ στήν Ἀποστολική ἀκτῆμοσύνη, στό «Δωρεάν ἐλάβετε, δωρεάν δότε» (Ματθ. ι' 8), μόνο τότε θά γίνῃ πιστευτή στόν κόσμο. Μά πῶς; Ὅταν κάποιος δουλεύῃ συνεχῶς δίπλα ἀπό μία πηγῆ, πού τρέχει ἀφθονο, γάργαρο νερό, ἀποθηκεύει νερό; Ἐχει ἀγωνία γιά τό νερό;... Πηγῆ ἀνεξάντλητη ἡ πρόνοια τοῦ Θεοῦ. Τί ἔχεις ἀγωνία γιά τό πῶς θά ζήσης; Ποιό παιδί Του ἐγκατέλειψε ὁ Θεός;

3. Τρίτο προνόμιο τῶν Ἀποστόλων ἡ θυσία τῆς ζωῆς τους. Πρῶτοι οἱ Ἀπόστολοι ὄχι σέ θρόνους, ἀλλά σέ πόνους. Πρῶτοι ὄχι στήν τιμῆ τοῦ κόσμου, ἀλλά στήν ἀτιμία τοῦ κόσμου. Πρῶτοι ὄχι στό

ψέμα τῆς ζωῆς, ἀλλά στό αἷμα τῆς θυσίας. Πρῶτα σφάγια στό βωμό τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ. Εἶναι προνόμιο νά πεθαίνῃ κανεῖς; Ὁχι. Ὅλοι πεθαίνουν.

Προνόμιο εἶναι νά πεθαίνῃ κανεῖς γιά τό Χριστό, ὡς μάρτυρας. Ὅλοι θηητοί, ὀλίγοι ὅμως μάρτυρες. Λέει ὁ ἀπόστολος Παῦλος γι' αὐτό τό προνόμιο τῶν Ἀποστόλων: «Ἡμᾶς τοὺς ἀποστόλους ἐσχάτους ἀπέδειξεν ὁ Θεός ὡς ἐπιθανατίους» (Α' Κορ. θ' 1).

Δέν θά ἦσαν Ἀπόστολοι!

Ἐάν ἀντιστρέψουμε γιά λίγο τὰ πράγματα. Φαντασθῆτε τοὺς Ἀποστόλους ὄχι μέ τήν ἀγία τρέλλα τῆς ἱεραποστολῆς καί τῆς θυσίας, ἀλλά μέ τήν κοσμική σύνεσι καί τή σκοπιμότητα τῆ δικῆ μας. Στά τρία προνόμια, πού τοὺς ἔδωσε ὁ Χριστός, θά ἔφερναν ἀντιρρήσεις λογικοφανεῖς:

- Πού μᾶς στέλνε; Μέσα σέ λύκους; Ὁχι. Ἄνισος εἶναι ὁ ἀγῶνας. Θά μείνουμε ἐδῶ, στήν ἡσυχῆ ἀκρογυαλιά τῆς Γαλιλαίας. Καλά εἴμαστε. Ἄλλωστε κανεῖς δέν μᾶς ἐνοχλεῖ.

- Τί μᾶς ἐπιστρατεύει, νά δουλέψουμε χωρίς λεφτά, χωρίς ἀσφάλιστρα, χωρίς συντάξεις; Ἄ, ὄχι! Ὅλα κι ὄλα. Νά δουλεύουμε μέν, ἀλλά νά πληρωνώμεθα μέ ἱκανοποιητικό μισθό.

- Τί μᾶς λές; Νά θυσιάσουμε τή ζωῆ μας. Νά χύσουμε τό αἷμα μας; Καί γιατί; Εἶναι ἀνάγκη. Καλά δέν εἶναι, πού εἴμαστε τίμιοι βιοπαλαιστές, καλοί ψαράδες;

Ἐάν ἔλεγαν ὄλα αὐτά οἱ Δώδεκα, θά ἦσαν ἴσως καλοί νοικοκυραῖοι τῆς Γαλιλαίας: δέν θά ἦσαν ὅμως Ἀποστολοῖ. Δέν θά ἦσαν ἥρωες. Θά ἦσαν οἱ μέτριοι τῆς γῆς, ἀλλά δέν θά ἦσαν οἱ μάρτυρες Ἀπόστολοι.

- Ἡρωες! Μάρτυρες! Ἀποστόλους! Αὐτό ζητάει ἡ ἐποχῆ μας. Ζητᾶμε Ἀποστόλους, ἀνθρώπους μέ τήν ἀγία τρέλλα τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ.

Ἄρχιμ. Δανιήλ Γ. Ἀεράκης

Τοῦ ἀποστόλου Παύλου - 29 Ἰουνίου

Ὁ Χρυσόστομος γιά τόν Παῦλο

Στόμα Χριστοῦ Παῦλος, στόμα δέ Παύλου Χρυσόστομος. Ἐχει γραφή καί ἔτσι εἶναι. Χωρίς τόν ἀπόστολο Παῦλο δέν θά γνωρίζαμε ἐπακριβῶς τό θεανδρικό Πρόσωπο τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἀλλά καί χωρίς τόν Χρυσόστομο δέν θά εἶχαμε ἀγαπήσει θερμά τόν Παῦλο οὔτε θά εἶχαμε θεοφώτιστες ἐξηγήσεις τῶν δεκατεσσάρων ἐπιστολῶν του. Ἀντί γιά ἄλλο ἐγκωμιαστικό κείμενο γιά τόν ἐορτάζοντα στό τέλος τοῦ Ἰουνίου ἀπόστολο Παῦλο, παραθέτουμε ἐκλεκτές περικοπές τοῦ ἱεροῦ Χρυσόστομου, τοῦ φλογεροῦ ἐραστοῦ καί δεινοῦ ἐρμηνευτοῦ τοῦ Παύλου. Οἱ περικοπές παρουσιάζονται στήν καθομιλουμένη γλῶσσα.

Τά χέρια τοῦ Παύλου

Θές νά δῆς τά χέρια τοῦ Παύλου, τά τωρινά ἢ τά τότε τῆς παλαιᾶς κακίας; Τότε δέν ἦταν χέρια ἀνθρώπου· ἦταν χέρια φοβεροῦ θηρίου. Τώρα ὅμως δέν εἶναι χέρια ἀνθρώπου, ἀλλ'εἶναι χέρια πνευματικά. Κάθε μέρα ἄλυσσοδεμένα.

Καί βέβαια ποτέ δέν χτύπησαν κανέναν, ἐνῶ πληγώθηκαν πολλές φορές. Αὐτά τά χέρια τά σεβάστηκε ἀκόμα καί ἡ ἔχιδνα (Πράξ. κη' 3). Ἀφοῦ δέν ἦταν ἀνθρώπινα χέρια. *Ε.Π.Ε. 18,370.*

Εὐφραίνεται μέ τόν ἀπ. Παῦλο

Αἰσθάνομαι χαρά ὅταν τόν σκέπτομαι, βλέποντας πάνω του τήν ὁμορφιά τῆς

ἀρετῆς. Δέν εὐχαριστεῖ τόσο πολύ τά μάτια μου ὁ ἥλιος ἀνατέλλοντας καί σκορπώντας τίς ἀκτίνες του, ὅσο καταφωτίζει τή διάνοιά μου τό πρόσωπο τοῦ Παύλου. Ὁ ἥλιος φωτίζει τά μάτια μας, ἐνῶ ὁ Παῦλος μᾶς ἀνυψώνει στίς ἴδιες τίς ἀψίδες τοῦ Οὐρανοῦ. Κάνει τήν ψυχή ὑψηλότερη ἀπό τόν ἥλιο. Τήν τοποθετεῖ πιό πάνω ἀπό τή σελήνη. Τόσο μεγάλη εἶναι ἡ δύναμις τῆς ἀρετῆς. Τόν ἄνθρωπο τόν μεταβάλλει σέ ἄγγελο. Ἀνεβάζει τήν ψυχή στόν Οὐρανό. Τήν ἀρετή αὐτή μᾶς τήν διδάσκει ὁ Παῦλος. Ἄς φροντίσουμε, λοιπόν, νά γίνουμε μιμητές τῆς ἀρετῆς τοῦ Παύλου. *Ε.Π.Ε. 30,130.*

Ἐπίγειος ἄγγελος

Καί ὁ Παῦλος ἄνθρωπος ἦταν. Τήν ἴδια φύσι μέ μᾶς εἶχε. Κι ὅλα κοινά. Ἐπειδή ὅμως ἔδειξε πολλή ἀγάπη στό Χριστό, ξεπέρασε τοὺς οὐρανοὺς καί στάθηκε μαζί μέ τοὺς ἀγγέλους. *Ε.Π.Ε. 17,734.*

Ν' ἀξιωθοῦμε νά τόν δοῦμε!

Ὅσοι εἴμαστε φίλοι θερμοί τοῦ Παύλου, ἄς ἀγωνιστοῦμε γιά ν' ἀξιωθοῦμε, ὄχι μόνο ν' ἀκούσουμε τή φωνή τοῦ Παύλου, ἀλλά καί νά δοῦμε τόν Παῦλο, τόν μεγάλο ἀθλητή τοῦ Χριστοῦ. Ἦ, καλύτερα, ἂν τόν ἀκούσουμε ἐδῶ, ὅπωςδήποτε θά τόν δοῦμε ἐκεῖ. Θά δοῦμε τόν Παῦλο, ἔστω καί ἂν ἐκεῖ θά εἴμαστε μακριά. Θά τόν δοῦμε νά λάμπη δίπλα ἀπό τό θρόνο τοῦ Θεοῦ. Θά δοξάζεται σάν τά Χερουβίμ, θά φτερουγίζει σάν τά Σεραφίμ. Ἐκεῖ θά δοῦμε τόν Παῦλο μαζί μέ τόν Πέτρο. Στό χορό τῶν ἀγίων θά τόν δοῦμε κορυφαῖο, πρῶτον στή σειρά. *Ε.Π.Ε. 17,724.*

Ο άνδριάντας του

Φανταστήτε άνδριάντα χρυσό, μάλλον
ακόμα πιό πολύτιμο, πού θά έπρεπε νά έχη
στηθή στόν ούρανό, καί όμως βρίσκεται στή
γή· θά έπρεπε νά είναι δεμένος μέ μολύβι καί
στημένος σ' ένα τόπο, καί όμως αυτός τρέχει
άπό τήν Ίερουσαλήμ μέχρι τό Ίλλυρικό καί
τήν Ίσπανία καί πηγαίνει σ' όλα τά μέρη τής
οίκουμένης, πετώντας σάν νά έχη φτερά.
Αυτός είναι ό Παῦλος. *Ε.Π.Ε. 18,366.*

Τό νυχάκι του όσο όλη ή οίκουμένη!

Ήν κάποιος μου έδινε τήν έξουσία όλης
τής οίκουμένης, έγώ θά θεωρούσα τό νυχά-
κι του Παύλου πολυτιμότερο άπό όλη αυτή
τήν έξουσία. Θά θεωρούσα τή φτώχεια του
Παύλου προτιμότερη άπό κάθε άπόλαυσι,
τήν άδοξία του ισχυρότερη άπό κάθε δόξα,
τή στέρησί του πολυτιμότερη άπό κάθε
πλούτο, τό χτύπημα στό ιερό του κεφάλι
καλύτερο άπό κάθε άνεσι, τίς πέτρες πού
τόν πετροβολούσαν πολυτιμότερες άπό
στέμματα βασιλικά. *Ε.Π.Ε. 18,372.*

Γιατί τόσα υπέστη;

Ήπέστη ναυάγιο, για νά καταπαύση
τό ναυάγιο τής οίκουμένης.
Ήμεινε στό βυθό ένα μερόνυχτο,
για ν' ανασύρη άπό τό βυθό τής πλάνης.
Κοπίασε, για ν' αναπαύση
τούς κουρασμένους άπ' τήν άμαρτία.
Πληγώθηκε, για νά γιατρέψη
τούς πληγωμένους άπό τό Σατανά.
Φυλακίστηκε, για ν' άποφυλακίση
όσους βρίσκονταν στό σκοτάδι.
Ήφτασε πολλές φορές στό θάνατο,
για ν' άπαλλάξη άπό φοβερούς θανάτους.
Μαστιγώθηκε πέντε φορές μέ σαράντα
παρά μία μαστιγώσεις,
για νά λευτερώση άπό τή μάστιγα του
διαβόλου τούς κακοποιούς.
Ραβδίστηκε, για νά στηρίξη μέ τή
βακτηρία του Χριστου τούς ανθρώπους.
Λιθοβολήθηκε, για νά μάς άπαλλάξη
άπό τήν πέτρινη αναισθησία.
Βρέθηκε στην έρημιά, για νά μάς βγάλη
άπό τή μοναξιά τής ψυχής.

Πεζοπορούσε, για νά στηρίξη
τούς ξεστρατεμένους καί ν' ανοίξη
τό δρόμο προς τόν ούρανό.
Κινδύνεψε στίς πόλεις, για νά δείξη
τήν Άνω Πόλι.

Βρέθηκε σέ πείνα καί σέ δίψα,
για νά χορτάση καί ξεδιψάση άλλους.
Γυροούσε φτωχός καί γυμνός, για νά ντύση
μέ τή στολή του Χριστου τούς άσεμνους
καί άσχημονούντες.

Παραδόθηκε στή μανία του όχλου,
για νά λευτερώση όσους ήσαν υπό
τήν έξουσία του Σατανά.

Καιγόταν, για νά σβήση τά πυρφόρα
βέλη του διαβόλου.

Τόν κατέβασαν άπό κάποιο παράθυρο
του τείχους, ώστε άπό κάτω ν' ανεβάση
πάνω όσους είχαν πέσει χαμηλά.
Ε.Π.Ε. 20,22-24.

Άπερίγραπτη ή ζωή του

Θά γέμιζε ό Παῦλος χιλιάδες βιβλία, αν
ήθελε νά μιλήση λεπτομερώς για όλα. Ήν
έλεγε για τίς εκκλησίες, πού μεριμνούσε.
Ήν διηγόταν για τίς φυλακίσεις καί τά κα-
τορθώματά του κατά τή διάρκειά τους. Ήν
μιλούσε για τίς καθημερινές του περιπέ-
τειες καί τίς πολεμικές πού συναντούσε.
Άλλά δέν ήθελε. *Ε.Π.Ε. 20,26.*

Λαμπρότερος άπό τά άστρα καί τόν ήλιο

Ποιός μπορεί νά διηγηθή τά κραταιά
σου έργα, Κύριε, διότι δέν άφησες νά μείνη
άπαρατήρητος ό Παῦλος, διότι προσέφερες
στήν οίκουμένη ένα τέτοιο ανθρωπο; Σέ
τραγούδησαν άρμονικά όλοι οι άγγελοί
Σου, όταν δημιουργησες τά άστρα (Ίώβ
38,7), καί μάλιστα όταν δημιουργησες τόν
ήλιο. Πιό πολύ όμως σέ τραγούδησαν, όταν
προσέφερες στήν οίκουμένη τόν Παῦλο. Μέ
τόν Παῦλο ή γή έγινε λαμπρότερη άπό τόν
ούρανό. Ό Παῦλος είναι φωτεινότερος άπό
τό φώς του ήλιου. Έξέπεμψε λαμπρότερη τή
λάμπη του. Έξαπέστειλε τίς φωτεινές του
άκτίνες. *Ε.Π.Ε. 21,448.*

Ήπόπτερος

Όλη τήν οίκουμένη σάν ένα πτηνό, ή

καλύτερα γρηγορότερα και από πτηνό. Διότι τό πτηνό απλώς διατρέχει, ενώ ο Παῦλος δέν διέτρεχε απλώς, ἀλλ' ἔχοντας τά φτερά τοῦ Πνεύματος, ἀντιμετώπιζε και ὑπερπηδοῦσε μύρια ἐμπόδια, θανάτους, ἐπιβουλές, συμφορές. Ἐπειδή ἐνισχυόταν ἀπό τό Πνεῦμα, ξέφυγε ἀπό ὅλα τά δίχτυα, σάν πτηνό, πού ἔχει φτερά ἀπό φωτιά. *Ε.Π.Ε. 23,640.*

Ὁ ταπεινόφρων

Θαύμαζε τόν Παῦλο, τόν ὄντως ταπεινοφρονοῦντα. Πρόσεχε τόν Παῦλον, τόν διδάσκαλο τῆς οἰκουμένης, τόν πνευματικό ρήτορα, τό σκεῦος τῆς ἐκλογῆς, τό λιμάνι τό ἀκύμαντο, τόν πύργο τόν ἀσάλευτο, αὐτόν πού μέ τό μικροκαμωμένο σῶμα του περικύκλωνε τήν οἰκουμένη και σάν φτερωτός ἄγγελος πέταξε παντοῦ. Πρόσεχε τόν Παῦλο, πόσο ταπεινός εἶναι, ὁ ἀπλός και φιλόσοφος, ὁ φτωχός και πλούσιος. Αὐτόν ὀνομάζω πραγματικά ταπεινόφρονα, πού ἀμέτρητους κόπους ὑπέμεινε, πού ἔστησε ἀμέτρητα τρόπαια κατά τοῦ διαβόλου, πού κήρυττε και ἔλεγε: «Ἡ χάρις Του σέ μένα δέν ἔμεινε χωρίς ἀποτέλεσμα, ἀλλά περισσότερο ἀπό ὅλους κουράστηκα». Πόσο ταπεινός ἦταν ἐκεῖνος, πού ὑπέμεινε φυλακές και πληγές και μαστιγώματα· αὐτός, πού ὅλη τήν οἰκουμένη τήν σαγήνευσε μέ ἐπιστολές· αὐτός, πού κλήθηκε μέ οὐράνια φωνή· αὐτός ταπεινοφρονεῖ λέγοντας: «Ἐγώ εἶμαι ὁ τελευταῖος ἀπ' τοὺς ἀποστόλους. Καί δέν εἶμαι ἄξιος νά ὀνομάζωμαι ἀπόστολος». Εἶδες μέγεθος ταπεινοφροσύνης; Εἶδες τόν Παῦλο, πού ταπεινοφρονεῖ και ὀνομάζει ἐλάχιστο τόν ἑαυτό του; Αὐτό πραγματικά εἶναι ταπεινοφροσύνη, τό νά δείχνη κανείς ταπεινώσει σέ ὅλους και νά ὀνομάζει τόν ἑαυτό του ἐλάχιστο. Σκέψου, ποιός ἦταν ἐκεῖνος, πού λέει αὐτά τά λόγια: Ὁ Παῦλος ὁ οὐρανοπολίτης! Ὁ Παῦλος, πού απλώς περιβαλλόταν σῶμα. Ὁ Παῦλος, ὁ στύλος τῶν ἐκκλησιῶν. Ὁ Παῦλος, ὁ ἐπίγειος ἄγγελος. Ὁ Παῦλος, ὁ ἐπουράνιος ἄνθρωπος. *Ε.Π.Ε. 30,130.*

Πάνω ἀπό ὅλους κοπίασε

Ὁ Παῦλος!

Αὐτός, πού τόσο κοπίασε, αὐτός πού ἔστησε ἀμέτρητα τρόπαια κατά τοῦ διαβόλου, αὐτός πού διέσχισε μέ τό σῶμα του τήν οἰκουμένη, αὐτός πού περιέτρεξε γῆ και θάλασσα, αὐτός πού σάν φτερωτός πέταξε σ' ὅλο τόν κόσμο, αὐτός πού λιθοβολήθηκε, πού χτυπήθηκε φονικά, πού τά πάντα ὑπέστη γιά τό ὄνομα τοῦ Θεοῦ, αὐτός πού κλήθηκε στό ἔργο μέ οὐράνια φωνή, αὐτός ὁ Παῦλος κοίτα τί λέει. Πρόσεξε πῶς βροντοφώναξε: Πήραμε τή χάρι ἀπό τό Θεό, ἀλλά και ἐγώ κοπίασα και πρόσφερα. «Καί ἡ χάρις Του πού μοῦ δόθηκε δέν πῆγε χαμένη. Περισσότερο ἀπό ὅλους κουράστηκα και πρόσφερα». Γνωρίζουμε -λέει- τό μέγεθος τῆς χάριτος πού λάβαμε, ἀλλά δέν ἔμεινα ἀργός. Εἶναι φανερά τά ὅσα συμβάλαμε. Ἔτσι, λοιπόν, και μεῖς. Ἄς μάθουμε καλά, τά χέρια μας νά κάνουν ἐλεημοσύνη. Ἄς κλάψουμε γιά τήν ἁμαρτία μας. Ἄς θρηνήσουμε γιά τήν ἄνομία μας. Γιά νά δείξουμε ὅτι προσφέρουμε και μεῖς κάτι μικρό. *Ε.Π.Ε. 30,158.*

Ὁραῖο ἐγκώμιο

Ὁ Παῦλος κοπίασε περισσότερο ἀπό ὅλους τοὺς Ἀποστόλους. Ἦταν τό ἐκλεκτό ὄργανο τοῦ Θεοῦ, ὁ νυμφαγωγός τῆς Ἐκκλησίας, ὁ κήρυκας τῶν ἐθνῶν. Ἔτρεξε παντοῦ, σέ γῆ και σέ θάλασσα. Ἔστησε παντοῦ τρόπαια ἀνδρείας. Πάλευε ἀδιάκοπα μέ πείνα και δίψα. Ἀγωνιζόταν στό κρῦο και τήν κακοκαιρία. Ἦταν νεκρός γιά τόν κόσμο. Ὁ πολίτης τῶν οὐρανῶν, ὁ παράφορος ἐραστής τοῦ Χριστοῦ, πιό θερμός ἀπό τή φωτιά, πιό δυνατός ἀπό τό σίδηρο, πιό ἀλύγιστος ἀπό τό διαμάντι.

Όχι πολυπραγμοσύνη στά ασύλληπτα

Πές μου:
 Ποιός έγινε σοφότερος του Παύλου;
 Αυτός δεν ήταν τό έκλεκτό ὄργανο
 του Θεού;
 Αυτός δεν απέσπασε πλούσια τή χάρι
 του Ἁγ. Πνεύματος;
 Αυτός δεν είχε μέσα του τό Χριστό που
 του μιλούσε;
 Αυτός δεν έγινε μέτοχος τῶν ἀπορρήτων
 λόγων του Θεού;
 Αυτός δεν είναι ὁ μόνος, που ἄκουσε
 ὅσα δεν μπορούσε νά πῆ κανείς
 ἀπό τούς ἀνθρώπους;
 Αυτός δεν ὠδηγήθηκε ζωντανός
 στόν παράδεισο;
 Αυτός δεν ἀνέβηκε μέχρι τρίτου οὐρανοῦ;
 Αυτός δεν ἔτρεξε ὅλη τή γῆ καί τόν οὐρανό;
 Αυτός δεν ἔπεισε τούς βαρβάρους
 νά πιστεύσουν στό εὐαγγέλιο;
 Αυτός δεν είχε πολλά καί ποικίλα
 χαρίσματα;
 Αυτός δεν καθωδήγησε λαούς καί πόλεις;
 Σ' αὐτόν δεν ἐμπιστεύτηκε ὁ Θεός
 ὅλη τήν οἰκουμένη;
 Καί ὁμως! Αυτός ὁ τόσο μέγας
 καί σπουδαῖος, ὁ τόσο σοφός καί
 δυνατός ἀνθρωπος, ὅταν φτάνη στό θέμα
 του μυστηρίου του Θεοῦ, βλέποντας
 μπροστά του ἄπειρο πέλαγος,
 καί ἔκπληκτος μπροστά στό ἀνέκφραστο
 καί ἀκατάληπτο τῆς σοφίας καί τῆς
 προνοίας του Θεοῦ, ἀρκεῖται ν' ἀνακράξει:
 Πῶ, πῶ! Φοβερό τό βάθος του πλούτου
 καί τῆς σοφίας καί τῆς γνώσεως του Θεοῦ!
 Ἄνεξερέυνητα τά μυστήριά Του!
 Ἄνεξιχνίαστοι οἱ δρόμοι Του! *Ε.Π.Ε.* 33,482.

Στολίδια καί ἀλυσίδες

Όσες γυναῖκες φορᾶτε χρυσᾶ κοσμήματα, νά ποθήσετε τά δεσμά του Παύλου. Δέν λάμπει τόσο τό περιδέραιο (ὁ κολιές) γύρω ἀπό τό λαιμό σας, ὅπως γύρω ἀπό τόν Παῦλο ἔλαμπαν οἱ μεταλλικές ἀλυσίδες. Τά δεσμά ἐκεῖνα τά σέβονται οἱ ἄγγελοι, ἐνῶ τά δικά σας στολίδια τά κοροϊδεύουν. Τά γυναικεῖα φτειασιδία, μαζί μέ τό σῶμα στενοχωροῦν καί τήν ψυχή. Οἱ ἀλυσίδες του Παύλου μαζί μέ τό σῶμα στολίζουν καί τήν ψυχή. *Ε.Π.Ε.* 22,292.

Παῦλος καί Νέρων

Ποιός ήταν λαμπρότερος; Ποιός ἐνδοξότερος; Ὁ ἀλυσοδεμένος, που συρόταν στή φυλακή (ὁ Παῦλος), ἢ ὁ λαμπροφορέμενος, που ἔβγαινε ἀπό τά ἀνάκτορα (ὁ Νέρωνας); Ὁ πωσθήποτε ὁ φυλακισμένος... Ὁ δεμένος νικοῦσε. Ὁ ντυμένος τή βασιλική ἀλουργίδα νικόταν. Αυτός που βρισκόταν σέ δυσμενῆ θέσι ἔρριχνε τά βέλη του, καί αὐτός που ἦταν σέ ὑψηλή θέσι δεχόταν τά βέλη... Ὁ Παῦλος ἦταν ἀλυσοδεμένος κι ὁμως νικοῦσε αὐτόν που φοροῦσε τό διάδημα. *Ε.Π.Ε.* 23,534-536.

Τεχνίτης ἄριστος

Ὁ Παῦλος ἔμαθε γιά τό Χριστό ὅσα ἀγνοοῦσε καί ὡς ἄριστος τεχνίτης ζωγράφιζε. Πρῶτα φτειάχνει τήν κεφαλή τή βασιλική, δηλαδή, τόν Χριστό, καί ὕστερα τό ὑπόλοιπο σῶμα. Δηλαδή ζωγραφίζει τίς ἀρχές του Εὐαγγελίου του Ἰησοῦ. Οἱ κοσμικοί ζωγράφοι κλείνονται στόν ἑαυτό τους, μέ ἡσυχία πολλή καί ἡρεμία, καί κάνουν τίς κατασκευές τους, χωρίς ν' ἀνοίγουν τήν πόρτα σέ κανέναν. Ὁ Παῦλος ὁμως τοποθέτησε τόν πίνακά του μέσα σέ θόρυβο καί πολεμικές ταραχές καί δέν ἐμποδιζόταν νά ζωγραφίσει στίς καρδιές ὅλων τήν εἰκόνα του Χριστοῦ (Γαλ. α' 1). *Ε.Π.Ε.* 18,366.

ΠΡΟΣΧΩΜΕΝ

Ἡ θεία οικονομία γιά τή θεία Κοινωνία

Ερώτημα: Ἄν δέν εἶχαν θέσει ὑπό ἀμφισβήτησι τή θεία Κοινωνία οἱ ὀλιγόπιστοι καί οἱ «ἄθεοι», θά ἐτίθετο θέμα **μεταβολῆς τοῦ τρόπου** μεταδόσεως τῆς θείας Κοινωνίας; Ἀσφαλῶς ὄχι. Ἡ θεία Κοινωνία εἶναι «**κοινωνία**». Ἡ κοινωνία τοῦ Θεοῦ μέ τούς ἀνθρώπους δέν ἔχει ἀπαγορευτικό. Ὁ «**συγχρωτισμός**» σέ περιόδους ἐπιδημίας μεταδοτικῆς ἀσθενείας, ἀπαγορεύεται, καί πολύ σωστά. **Συγχρωτισμός** μεταξὺ ἀνθρώπων. Ὅχι ὁμως ὁ «**συγχρωτισμός**» μεταξὺ Χριστοῦ καί ἀνθρώπων.

Ἡ Σαμαρείτιδα, σάν νά θέλησε νά ὑψώσῃ ἀπαγορευτικό στό Χριστό. Τοῦ εἶπε: «Ὁν **συγχρῶνται** Ἰουδαῖοι Σαμαρεῖταις» (Ἰωάν. δ' 9).

- Ὁ Ἰησοῦς Χριστός εἶναι ἡ κατάργησις τοῦ ἀπαγορευτικοῦ τῆς ἐπικοινωνίας. Ὅχι μόνο μᾶς πλησίασε, ὄχι μόνο μᾶς ἄγγιξε, ἀλλ' ἐγινε πλήρως **κοινωνός** τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως. Μᾶς προσέλαβε (Ρωμ. ιε' 7). Ἡ λέξις **κοινωνία** γιά τόν Χριστό σημαίνει ἀπόλυτη ἔνωσις μέ τόν ἄνθρωπο. «Ἐπεὶ τά παιδιά κεκοινώνηκε σαρκός καί αἵματος καί αὐτός παραπλησίως μετέσχε τῶν αὐτῶν...» (Ἐβρ. β' 14).

- Ὁ Ἰησοῦς Χριστός ἐγινε κοινωνός τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως, γιά νά γίνουμε ἐμεῖς «κοινωνοί θείας φύσεως» (Β' Πέτρ. α' 4). Ἐπομένως κοινωνία γιά τόν χριστιανό σημαίνει **ἔνωσις** μέ τόν Χριστό καί **ἀγάπη** πρὸς τούς ἀνθρώπους ἐν Χριστῷ. Φυσικά ἡ πνευματική κοινωνία μέ τούς ἄλλους ἀνθρώπους, ἀκόμη καί μέ ὁμοπίστους, δέν σημαίνει συγχρωτισμός, συνωστισμός, σύμμικσις. Μόνο μέσα στόν εὐλογημένο ἐν Χριστῷ **γάμο** ἡ συζυγία σημαίνει «καί ἔσονται οἱ δύο εἰς σάρκα μίαν» (Ἐφεσ. ε' 31).

- Ἐπανερχόμεθα στό ἐρώτημα:

—Γιατί τίθεται τώρα ἀπό πολλούς, ἀκόμη καί ἐκκλησιαστικούς, τό θέμα τῆς **μεταβολῆς τοῦ τρόπου μεταδόσεως** τῆς θείας κοινωνίας;

Ὅχι διότι ὑπάρχει πιό πρακτικός καί ἱερός τρόπος, ἀλλά διότι ὑπεισηλθε ἀόρατος ἰός, **ὁ ἰός τῆς ἀμφιβολίας**.

- Γνωρίζαμε καί πρὶν, ὅτι ὑπάρχει στήν ἀρχαία ἐκκλησιαστική λειτουργική παράδοσι καί ἄλλος τρόπος μεταδόσεως. Εἶναι αὐτός, πού βλέπουμε στή λειτουργία τοῦ **ἁγίου Ἰακώβου**. Ἐκεῖ, σ' αὐτή τή λειτουργία, κοινωνοῦν καί οἱ λαϊκοί καθ' ὃν τρόπον καί οἱ κληρικοί. Λαμβάνουν, δηλαδή, στά σταυρωτά τους χέρια τόν ἅγιον Ἄρτο, **τό Σῶμα τοῦ Κυρίου**, καί στή συνέχεια ἀπό τό ἴδιο ἅγιο Ποτήριο κοινωνοῦν ὅλοι **τοῦ Αἵματος**. Ἄρα καί ὁ τρόπος αὐτός δέν ἀποκλείει τό «**συγχρωτισμό**», τό ν' ἀγγίζουν ὅλοι καί νά «πίνουν» ἀπό **τό ἴδιο ἅγιο Ποτήριο!**

- Ἡ Ἐκκλησία οὔτε τότε πού τελοῦσε τή λειτουργία τοῦ ἁγίου Ἰακώβου εἶχε πρόβλημα «κοινωνίας» ὄλων μέ τό στόμα τους ἀπό τό ἴδιο Ἅγιο Ποτήριο, οὔτε καί τόσους αἰῶνες, ὅπως καί σήμερα, ἔχει πρόβλημα πού κοινωνοῦν ὅλοι οἱ πιστοί μέ τήν ἴδια **ἁγία λαβίδα** («κουταλάκι» τό λένε μερικοί!) ἀπό τό ἴδιο ἅγιο Ποτήριο.

- Ἐπανερχόμεθα στό ἐρώτημα:

—Γιατί τίθεται τώρα ἀπό πολλούς, ἀκόμη καί ἐκκλησιαστικούς, τό θέμα τῆς

μεταβολής του τρόπου μεταδόσεως της θείας Κοινωνίας; Γιατί τώρα, με άφορη τον κορωνοϊό, έρχεται και ξανάρχεται λογισμός και συζήτησις γύρω από τον τρόπο μεταδόσεως της θείας Κοινωνίας;

Θά απαντήσουμε με ερωτηματικό τρόπο:

- Ποιοί θέτουν τό θέμα της θείας Κοινωνίας και της μεταδόσεώς της; Κυρίως αὐτοί πού **δέν πιστεύουν** στήν οὐσία τοῦ Μυστηρίου. Αὐτοί πού δέν ἔχουν κοινωνία μέ τή θεία Κοινωνία! Αὐτοί, ἐπειδή δέν μποροῦν νά κηρύξουν ἀνοικτό πολεμο γιά τήν ἀπαγόρευσι τῆς θείας Κοινωνίας, τήν «καταδικάζουν», συγκαταλέγοντάς τήν στά μεταδοτικά μέσα ἀσθενειῶν!

- Ἐδῶ ἀλλάζει ὁ ἀποδέκτης τοῦ ἐρωτήματός μας:

— Ἐμεῖς, οἱ λειτουργοί τοῦ Θεοῦ, οἱ διάκονοι τῶν μυστηρίων τοῦ Χριστοῦ, πρεσβύτεροι καί ἐπίσκοποι, γιατί νά δίνουμε «τά ἅγια τοῖς κυσί» (Ματθ. ζ' 6); Γιατί «συναλασσόμεθα» μέ ἀπόψεις «ἀμυήτων»; Μήπως στά βάθη τῆς ὑπάρξεώς μας δέν πιστεύουμε ἀκλόνητα, ὅτι **«τοῦτό ἐστι τό ἄχραντον Σῶμά Του καί τοῦτό ἐστι τό τίμιον Αἷμά Του»**.

- Ἀπό τή μιᾶ μεριά ὅλοι διακηρύττουν (πιστοί καί ἄπιστοι, ἐκκλησιαστικοί καί κοσμικοί), ὅτι ἀποδέχονται τήν πραγματικότητα ὅτι ἐπί εἴκοσι αἰῶνες λειτουργίας τῆς Ἐκκλησίας δέν ἀκούστηκε **νά μολύνθῃ λειτουργός** ἀπό τή θεία Κοινωνία, καί ὅταν ἀκόμα καταλύῃ ἅγιο Ποτήριο πού ἔχουν μεταλάβει λεπροί, φυματικοί καί πλειστοί ἄλλοι φορεῖς σοβαρῶν μεταδοτικῶν ἀσθενειῶν. Καί ἀπό τήν ἄλλη μεριά κληρικοί (περὶ αὐτῶν κυρίως ἐνδιαφερόμεθα) ἀκούγονται νά λένε: «**Μέ ἄλλη λαβίδα νά κοινωνάῃ κάθε προσερχόμενος!**» — «**Νά δίνεται στό χέρι ὁ ἐμβαπτισμένος στό Ποτήριο ἅγιος Ἄρτος!**» — «**Νά μήν ἀγγίξῃ τά χεῖλη ἢ λαβίδα!**» — «**Νά μή σπογγίζωνται τά χεῖλη ὅλων ὅσων κοινωνοῦν μέ τό ἴδιο μάκτρο (μανδύλιο)!**»... **Μή τό ἕνα, μή τό ἄλλο!** Τελικά θά μᾶς φωνάξουν: «**Μακρυνά ἀπό τή θεία Κοινωνία!!!**».

- Αὐτό τό «**Μή**» τοῦ φόβου τῆς ὀλιγοπιστίας θυμίζει ἐκεῖνα τά «**Μή**», πού ἀναφέρει ὁ ἀπόστολος Παῦλος, γιά ἄλλη βέβαια περίπτωσι:

«**Εἰ ἀπεθάνετε σὺν τῷ Χριστῷ ἀπό τῶν στοιχείων τοῦ κόσμου, τί ὡς ζῶντες ἐν κόσμῳ δογματίζεσθε, μή ἄψῃ μηδέ γεύση μηδέ θίγης, ἃ ἐστι πάντα εἰς φθοράν τῆ ἀποχρήσει**» (Κολοσ. β' 20-22). Δηλαδή: «Ἀφοῦ πεθάνετε μαζί μέ τόν Χριστό καί λυτρωθήκατε ἀπό τά στοιχεῖα τοῦ κόσμου, γιατί ζητε σάν νά εἴστε ὑποταγμένοι σ' αὐτά; Καί γιατί δέχεστε νά σᾶς ἐπιβάλλουν ἀπαγορεύσεις, ὅπως “Μήν ἀκουμπήσης αὐτό, μή γευτῆς τό ἄλλο, μήν ἀγγίξης ἐκεῖνο;”. Αὐτές οἱ ἀπαγορεύσεις ἀναφέρονται σέ πράγματα καταδικασμένα νά φθαροῦν μετά τή χρῆσι τους».

- Ἡ «**χρῆσις**» τῆς θείας Κοινωνίας δέν εἶναι «εἰς φθοράν». Εἶναι «**εἰς ἄφεισιν ἁμαρτιῶν καί ζωὴν αἰώνιον**».

- Ὅσα «**Μή**» κι ἂν μᾶς ὑψώνουν ὁ κόσμος καί τά πάθη μας, ἐμεῖς ἄς ἀκοῦμε τή θεία πρόσκλησι: «**Γεύσασθε καί ἴδετε, ὅτι Χρι(η)στός ὁ Κύριος**».

Ἡ θεία Κοινωνία εἶναι δωρεά, δέν εἶναι ἀμοιβή. Εἶναι χάρισμα, δέν εἶναι ἀνταπόδοσις.

Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος. *Ε.Π.Ε.* 18α,236

Γνωριμία με τόν ΠΑΥΛΟ

ΠΡΟΣ ΡΩΜΑΙΟΥΣ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

Ὁ Χριστός ὑπέρ τῶν ἀσεβῶν

Ρωμ. ε' 2-5

Πέθανε γιά τούς ἀσεβεῖς (στ. 6)

Γνωριμία μας μόνο ὁ Χριστός. Ὅχι γι' αὐτό, πού εἶναι, ἀλλά κυρίως γι' αὐτό πού ἔκανε γιά μᾶς. Τί κάναμε καί τί κάνουμε ἐμεῖς! Τί ἔκανε καί τί ἐξακολουθεῖ νά κάνη Ἐκεῖνος! Ἐμεῖς ἐργαζόμεθα τήν ἀνομία. Δέν ἀμαρτάνουμε περιστασιακά· ἀμαρτάνουμε δυστυχῶς συνεχῶς, κάποτε καί συστηματικῶς. «Ἔτι καί ἔτι», ἀκόμη κι ἀκόμη. Σέ τέτοια κατάστασι μᾶς βρῆκε σάν ἦλθε στόν κόσμο ὁ Χριστός. **Ἀμαρτία-ἀσθένεια-ἀσέβεια!** Τά τρία χαρακτηριστικά τοῦ πεπρωκότος ἀνθρώπου.

- Ἡ ἀμαρτία φανέρωνε ἔτι περισσότερο τήν ἀσθενεία μας, τήν ἀδυναμία μας.

- Ἡ ἀσθένεια ἦταν ἡ ἀδυναμία ὅχι μόνο στό νά παύσουμε τήν ἀμαρτία, ἀλλά καί στό νά σωθοῦμε ἀπό τήν ἤδη διαπραχθεῖσα ἀμαρτία.

- Ἐπί πλέον ἡ ἀμαρτία ἐξελισσόταν σέ ἀσέβεια. Κανένας σεβασμός στό Θεό καί στό νόμο Του. Ἀκόμη κι ὅταν ἦλθε ὁ Κύριος στόν κόσμο καί εἶδαν τόσα θαύματα καί εὐεργετήθηκαν ἐκτάκτως τόσο καταπληκτικά, καί τότε ἐξακολουθοῦσαν ν' ἀμαρτάνουν! Ἀσεβοῦσαν στό πρόσωπο τοῦ σαρκωθέντος Θεοῦ. Καί ἡ ἀσέβεια ἔφθασε στό κορύφωμα, ὅταν στήν κορυφή τοῦ Γολγοθᾶ ἔσπισαν Σταυρό, γιά νά πληρώσουν μέ σταυρικό θάνατο τόν Εὐεργέτη καί Θεό μας!

Γιά ὄλους, λοιπόν, τούς ἀνθρώπους, τούς ἀδύνατους, τούς ἀμαρτωλούς, τούς ἀσεβεῖς, καί γι' αὐτούς ἀκόμη πού Τόν σταύρωναν, πέθανε ὁ Χριστός. Ἐπανελημμένως θά ζωγραφίζη ὁ Παῦλος τήν εἰκόνα τοῦ Σταυροῦ, τό γεγονός τοῦ Σταυρικοῦ θανάτου, τήν ἀγάπη

τοῦ Αἵματος τοῦ Χριστοῦ. Ὅλοι οἱ ἐπόμενοι στίχοι ἀπό τό 5ο κεφάλαιο τῆς πρὸς Ρωμαίους προβάλλουν τήν ἀνείπωτη ἀγάπη τοῦ Ἐσταυρωμένου Κυρίου μας. Στόν πρῶτο ἀπό αὐτούς λέγει: «Ἔτι γάρ ὄντων ἡμῶν ἀσθενῶν κατὰ καιρόν ὑπέρ ἀσεβῶν ἀπέθανε» (στ. 6). Δηλαδή: «Μάλιστα, ἐνῶ ἐμεῖς ἤμασταν ἀκόμα σπίν κατάστασι τῆς ἀμαρτίας, ὁ Χριστός στόν κατάλληλο καιρό πέθανε γιά μᾶς τούς ἀσεβεῖς».

«ὄντων ἡμῶν ἀσθενῶν» (στ. 6). Ὁ Δυνατός ὑπέρ τῶν ἀδυνάτων. Ὁ Ἰσχυρός ὑπέρ τῶν ἀσθενῶν. Ἀδύνατο τῶν ἀδυνάτων μόνοι μας νά λυτρωνόμασταν ἀπό τά δεσμά τῆς ἀμαρτίας. Ἀδύνατο τῶν ἀδυνάτων νά σηκώναμε κεφάλι. Θά μέναμε ἐκεῖ, «ἔτι καί ἔτι», ἀκόμη κι ἀκόμη, πεσμένοι, ξευτελισμένοι ἀπό τήν ἀμαρτία, καταδικασμένοι γιά τή φρίκη τοῦ θανάτου.

Δόξα τῷ Θεῷ! «Ἦλθε καί ἔσωσεν ἡμᾶς. Ὁμολογοῦμεν τήν χάριν». Ἦλθε «κατὰ καιρόν» (στ. 6). Στόν κατάλληλο καιρό. Τότε, πού τό ἀπόστημα τῆς ἀμαρτίας ἀπαιτοῦσε ἄμεση ἐπέμβασι. Τότε, πού μπορούσαμε νά Τόν δεχθοῦμε.

Γιά τόν καθένα μας ἔρχεται ὁ Χριστός, ὁ Σωτήρας καί Λυτρωτής, «κατὰ καιρόν» (στ. 6). Τήν κατάλληλη ὥρα. Ὅταν πλέον θά ἔχουμε συνειδητοποιήσει τήν ἀνθρωπίνη ἀδυναμία μας, τότε θά ἔλθῃ ὁ Δυνατός.

«Κατὰ καιρόν ὑπέρ ἀσεβῶν ἀπέθανε» (στ. 6). Σάν νά λέγη ὁ Χριστός: «Ἐσύ δέν μέ σέβειςαι. Ἀμαρτάνεις καί μέ προκαλεῖς. Ἐγώ ὅμως σέ ἀγαπῶ. Γι' αὐτό πεθαίνω γιά σένα».

Λυτρωτική ἀγάπη (στ. 7)

Δέν μᾶς συγκινεῖ ἡ ἀγάπη αὐτή τοῦ Χρι-

στοῦ, πού πέθανε γιά μᾶς; Τότε ἄς παρακολουθήσουμε καί τόν ἐπόμενο στίχο, ὅπου φαίνεται μέχρι ποιοῦ σημείου μπορούσε νά φτάσῃ ἡ ἀνθρωπίνη ἀγάπη, μήπως καί ἐκτιμήσουμε τή θεία ἀγάπη: «*Μόλις γάρ ὑπέρ δικαίου τις ἀποθανεῖται ὑπέρ γάρ τοῦ ἀγαθοῦ τάχα τις καί τολμᾷ ἀποθανεῖν*» (στ. 7). Δηλαδή: «Μέ πολλή βέβαια δυσκολία θά πεθάνῃ κανεῖς γιά κάποιο καλό. Naί, γιά τόν καλό ἴσως καί θ' ἀποφασίσῃ κάποιος νά πεθάνῃ».

- Μόλις καί μετά βίας εἶναι δυνατόν στή διαδρομή τῆς ἱστορίας νά συναντήσουμε περιπτώσεις αὐτοθυσίας. Ἐλάχιστα τά παραδείγματα νά πεθάνῃ κάποιος γιά ἄλλον ἢ γιά ἄλλους. Κι αὐτά θά μιλᾶνε γιά θυσία «*ὑπέρ δικαίου*», «*ὑπέρ ἀγαθοῦ*».

Θά μπορούσαμε κλιμακωτά νά παρουσιάσουμε τό συνδυασμό τοῦ θανάτου μέ τήν ἀγάπη. Ὑπάρχουν οἱ πολλοί, οἱ λίγοι καί ὁ Ἕνας:

- Ὑπάρχουν οἱ πολλοί, πού φονεύουν τόν δίκαιο, τόν ἀθῶο. Τέτοιος φονιάς, πρωτοφονιάς ὑπῆρξε ὁ Κάϊν, πού φόνευσε τόν δίκαιο Ἄβελ. Πρόκειται γιά τό στραγγαλισμό τῆς ἀγάπης. Καί δυστυχῶς «*ἔτι καί ἔτι*» φονεύουν οἱ Κάϊν τόν δίκαιο. «Τήν ὁδόν τοῦ Κάϊν ἐπορεύθησαν καί πορεύονται πολλοί καί οὐαὶ αὐτοῖς» (Ἰουδ. στ. 11). Οὔτε τό ἀθῶο παιδί δέν σέβονται οἱ ἀσεβέστεροι τῶν ἀσεβῶν αὐτοί, πού στραγγαλίζουν τήν πιά ὠραία φυσική ἀγάπη· στραγγαλίζουν καί πνίγουν τά πιά ἀθῶα πλάσματα, τά βρέφῃ τους! Γονεῖς, πού δέν συγκινήθηκαν ποτέ ἀπό τό Σταυρό τῆς ἀγάπης, πού ἔρριξαν καί σπύλωσαν τό δικό τους σταυρό τῆς ἀγάπης, τό γάμο τους, γονεῖς ἀσεβεῖς φονεύουν τόν δίκαιο. Τί πιά φυσικό γιά μία μπτέρα καί γιά ἕνα πατέρα «*ὑπέρ δικαίου καί ἀγαθοῦ ἀποθανεῖν*», νά θυσιαστοῦν γιά τό ἀθῶο παιδί τους; Καί ὅμως, ὄχι μόνο δέν θυσιάζονται, ἀλλά καί τό θυσιάζουν στό Μολώχ τῆς δικῆς τους φιλαυτίας, ὀλιγοπιστίας καί καλοπεράσεως.

- Ὑπάρχουν οἱ λίγοι, πού θυσιάζονται γιά τήν ἀγάπη τους, γιά τόν δίκαιο, γιά τόν ἔρωτά τους. Εἶναι ἀνθρώπινη ἀγάπη, ἀλλά μέ ὑπέρβασι. Λίγοι εἶναι αὐτοί. «*Μόλις*», «*τάχα*». Μετά βίας, βρίσκεις κάποιον ἄνθρωπο θυσίας. Σ' αὐτή τή θυσία ἄς λογισθῇ καί ἡ θυσία ὑπέρ τῆς πατρίδος, πού εἶναι ὑψηλό ἀγαθό. Πολύ περισσότερο ἄς λογισθῇ ἡ θυσία ὑπέρ τοῦ

Χριστοῦ, πού εἶναι τό ὕψιστο ἀγαθό. «*Μόλις γάρ ὑπέρ δικαίου τις ἀποθανεῖται ὑπέρ γάρ τοῦ ἀγαθοῦ τάχα τις καί τολμᾷ ἀποθανεῖν*» (στ. 7). Βέβαια στή θυσία γιά τό Χριστό, ὅπως τίν βλέπουμε στά μαρτύρια τῶν ἁγίων, σημαντικό ρόλο παίξει ἡ χάρις «*ἡ τὰ ἀσθενῆ θεραπεύουσα καί τὰ ἐλλείποντα ἀναπληροῦσα*». Πάντως, ἐπειδή ἡ μετοχή τοῦ ἀνθρωπίνου παράγοντος, τοῦ ἥρωικοῦ στοιχείου, τῆς ἐλευθέρας ἀποφάσεως γιά θυσία, εἶναι συνεργός ὅπωςδήποτε στό μαρτύριο, γι' αὐτό μπορεί καί γιά τούς μάρτυρες νά ἐφαρμοσθῇ τό «*ὑπέρ δικαίου τις ἀποθανεῖν*» (στ. 7).

- Ὑπάρχει καί ὁ Ἕνας, πού θυσιάζεται γιά τούς ἀσεβεῖς, τούς ἁμαρτωλούς, τούς ἐχθρούς Του. Εἶναι ὁ Χριστός. Πρόκειται γιά τή λυτρωτική ἀγάπη.

Ἄς συγκρίνουμε τήν ὑποθετική ἀγάπη, ὅτι κάποιος θυσιάζεται γιά δίκαιο, μέ τήν πραγματική ἀγάπη, ὅτι ὁ Χριστός θυσιάζεται γιά τόν ἁμαρτωλό. Ἄς συγκρίνουμε τό «*τάχα ὑπέρ τοῦ ἀγαθοῦ ἀποθανεῖν*» μέ τό «*ὑπέρ ἀσεβῶν ἀπέθανεν*».

- Στή μία περίπτωση ἴσως, «*τάχα*», κάποιος θυσιάζεται ὑπέρ ἀθῶου. Στήν περίπτωση τοῦ Χριστοῦ ὄχι ἴσως, ἀλλά βεβαιότατα θυσιάστηκε ὁ Χριστός.

- Στή μία περίπτωση θυσιάζεται ἕνας ἄνθρωπος ἁμαρτωλός γιά κάποιον, πού θεωρεῖται ἀθῶος. Στήν περίπτωση τοῦ Χριστοῦ θυσιάζεται ὁ Ἄναμάρτητος, «ὁ ἄμνος ὁ ἄμωμος καί ἄσπιλος» (Α΄ Πέτρ. α΄ 19) γιά τούς ἁμαρτωλούς.

- Στή μία περίπτωση θυσιάζεται ἕνας γιά ἕναν ἢ γιά μερικούς. Στήν περίπτωση τοῦ Χριστοῦ θυσιάζεται Ἕνας γιά ὅλους ἀνεξαιρέτως τούς ἀνθρώπους!

- Στή μία περίπτωση θυσιάζεται κάποιος γιά ἕνα δίκαιο, χωρίς ἄμεσο ἀποτέλεσμα. Στήν περίπτωση τοῦ Χριστοῦ ἡ θυσία εἶναι λυτρωτική. Λέγει ὁ ἱ. Χρυσόστομος: «*Δοκεῖ μέν, ἐν εἶναι τό εἰρημένον, εὐρίσκεται δέ καί δύο καί τρία καί πολλῶ πλείονα ὄντα. Πρῶτον μέν, ὅτι ἀπέθανε. Δεύτερον δέ, ὅτι ὑπέρ ἀσεβῶν. Τρίτον δέ, ὅτι κατήλλαξεν, ὅτι ἔσωσεν, ὅτι ἐδικαίωσεν, ὅτι ἀθανάτους ἐποίησεν, ὅτι υἱούς εἰργάσατο καί κληρονόμους*» (Ε.Π.Ε. 16β,630). Μετάφρασις: Φαίνεται, πῶς πρόκειται γιά ἕνα πρᾶγμα («ἀπέ-

θανε»), αλλά σπὴν πραγματικότητα εἶναι δύο καὶ τρία καὶ πολὺ περισσότερα. Πρῶτον, ὅτι πέθανε. Δεύτερο, ὅτι πέθανε γιὰ χάρι τῶν ἀσεβῶν. Τρίτο, ὅτι μᾶς συμφιλίωσε μὲ τὸ Θεό, ὅτι μᾶς ἔσωσε, ὅτι μᾶς δικαίωσε, ὅτι μᾶς ἔκανε ἀθάνατους, ὅτι μᾶς ἔκανε υἱούς καὶ κληρονόμους.

Ἡ οὐσία τῆς ἀγάπης (στ. 8)

Φαντασθῆτε ἕνα συρφετό αἰσχυρῶν, ἐκφύλων, ἀσεβῶν, βεβήλων, βρωμερῶν, καθαρμάτων τοῦ ὑποκόσμου. Ἐμεῖς θά ἤμασταν ἔτοιμοι νὰ τοὺς φτύσουμε. Ὁ Χριστὸς πλησιάζει, ἀνοίγει τὰ χέρια Του καὶ τοὺς ἀγκαλιάζει. Κι ὕστερα μπροστὰ στὰ ἔκπληκτα μάτια μας ἀνεβαίνει πάνω σ' ἕνα σταυρὸ καὶ καρφώνεται καὶ πεθαίνει γιὰ ὅλα αὐτὰ τὰ ἀνίερα πλάσματα! Ὁ Παῦλος μένει ἔκθαμβος, συγκλονισμένος μπροστὰ σ' αὐτὸ τὸ Σταυρὸ. Καὶ καλεῖ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους ὄλων τῶν αἰώνων, σάν νὰ τοὺς λέγει: «Ἐλάτε νὰ σᾶς συστήσω τὴν ἀγάπην. Πλησιάστε. Δέστε τὸ Σταυρὸ τοῦ Χριστοῦ. Ἀπὸ δὴ ἡ ἀγάπην. Αὐτοσυσταίνεται ἡ ἀγάπην. Δέν χρειάζεται ἐγὼ νὰ σᾶς πῶ περισσότερα, γιὰ νὰ καταλάβετε τί εἶναι ἀγάπην, μέχρι ποῦ φθάνει ἡ ἀγάπην τοῦ Θεοῦ».

Ἄς δοῦμε τὸν ἐπόμενον στίχο, πού θεωρεῖται ἡ θερμότερη σύστασις τῆς ἀγάπης: «Συνίστησι δὲ τὴν ἑαυτοῦ ἀγάπην εἰς ἡμᾶς ὁ Θεός, ὅτι ἔτι ἁμαρτωλῶν ὄντων ἡμῶν Χριστὸς ὑπὲρ ἡμῶν ἀπέθανε» (στ. 8). Δηλαδή: «Ὁ Θεὸς ἀποδεικνύει τὴν ἀγάπην Του σέ μᾶς μὲ τὸ ὅτι, ἐνῶ ἐμεῖς ἤμασταν ἁμαρτωλοί, ὁ Χριστὸς πέθανε γιὰ μᾶς».

«Ἔτι». Ξαναβλέπουμε τὸ «ἔτι» (στ. 6 καὶ 8). Ἐπαναλαμβάνεται, συνεχίζεται ἡ ἁμαρτία. Καὶ τὴν ὥρα, πού σταυρωνόταν, ἁμάρταναν οἱ ἄνθρωποι! Κι ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὸ Σταυρὸ ἁμάρταναν. Ἐφτυναν, ἔβριζαν, χλεύαζαν, μαστίγωναν, κολάφιζαν, σταύρωναν, πότιζαν μὲ χολή, ἔβγαζαν ὅλα τὰ ἀποθημένα τους πάνω στό πανάγιον Σῶμα τοῦ Χριστοῦ.

«Χριστὸς ὑπὲρ ἡμῶν ἀπέθανε» (στ. 8). Κάθε λέξις τῆς θεοπνεύστου φράσεως μία ἀποκάλυψις ἀγάπης. Κάθε λέξις κι ἕνα μυστήριον.

● Μυστήριον τὸ ποιοὺς ἀπέθανε. Ὁ Χριστὸς ἀπέθανε. Πέθανε ὁ Ἀθάνατος!

● Μυστήριον τὸ πῶς ἀπέθανε. Πέθανε ὁ

ἄνθρωπος Ἰησοῦς, ἐνωμένος ὅμως μὲ τὴν Θεότητα. Ἐπαθε ὡς ἄνθρωπος, ἔσωσε ὡς Θεάνθρωπος. Τὸ «ἀπέθανε» φανερώνει καὶ τὴν ἀληθινότητα τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ὁ Ἄσκαρος σαρκώθηκε, γιὰ νὰ πεθάνη.

● Μυστήριον ὅμως συγκλονιστικώτερον, ἀφοῦ ἀναφέρεται σ' ἐμᾶς, τὸ γιὰ ποιόους πέθανε. Πέθανε «ὑπὲρ ἡμῶν» (στ. 8). Μερικοὶ θεολόγοι πρότειναν τὸ «ἀντί ἡμῶν». Πέθανε ὁ Χριστὸς ἀντί γιὰ μᾶς. Ἐπρεπε ἐμεῖς νὰ πεθάνουμε, καὶ πέθανε Ἐκεῖνος. Ἀντί νὰ πεθάνουν οἱ πολλοί, πέθανε ὁ ἕνας. Ἀντί τῶν πολλῶν τιμωρήθηκε ὁ ἕνας, ὁ Χριστὸς.

● Τὸ «ἀντί ἡμῶν» καλύπτει τὸ φάσμα τῆς παγκοσμίου ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ, ἀλλὰ δέν καλύπτει τὸ φάσμα τῆς λυτρωτικῆς ἀγάπης. Ἡ ἀγάπην ὡς λυτρωτικὴ φαίνεται κυρίως στό «ὑπὲρ ἡμῶν». Τὸ «ἀντί ἡμῶν» ἔχει σχέσι μὲ τὴν ἄρσιν τῆς τιμωρίας, ἀλλ' ὄχι καὶ μὲ τὴν θέσιν τῆς δόξας. Τὸ «ὑπὲρ ἡμῶν» δέν ἔχει μόνο τὴν ἀρνητικὴν, ἀλλὰ καὶ τὴν θετικὴν ὄψιν τῆς ἀγάπης. Θυσιάζεται, ὄχι μόνο γιὰ νὰ συγχωρήσῃ, ἀλλὰ καὶ γιὰ νὰ δοξάσῃ.

● Τὸ «ἀντί ἡμῶν» ἐκφράζεται κάπως νομικιστικὰ, δικανικὰ. Τὸ «ὑπὲρ ἡμῶν» εἶναι ἡ θεολογία τοῦ βάθους καὶ τοῦ πλάτους καὶ τοῦ ὕψους. Ἀπὸ τὸ βάθος τῆς ἁμαρτίας παίρνει ἐμᾶς, ὅλους, καὶ μᾶς ἀνεβάζει στό ὕψος τῆς θείας δόξας!

Ἄλλωστε ὁ κατ' ἐξοχίαν κήρυκας τῆς σταυρωμένης ἀγάπης, ὁ Παῦλος, πάντοτε σχεδόν μιλάει γιὰ τὸ «ὑπὲρ ἡμῶν». «Εἶς ὑπὲρ πάντων ἀπέθανεν» (Β' Κορ. ν' 14). Δέν εἶναι, δηλαδή, θαυμαστός μόνο ὁ θάνατος τοῦ Ἀναμαρτίτου, ἀλλὰ θαυμαστός καὶ ὁ σκοπός, γιὰ τὸν ὁποῖο πέθανε ὁ Ἀναμάρτητος.

Λέγει σχετικὰ ὁ Χρυσόστομος: (Ε.Π.Ε. 16β, 632). Δέν θαυμάζουμε μόνο τὸ θάνατον τοῦ Χριστοῦ, ἀλλὰ κι ἐκεῖνον, πού δόθηκε μὲ τὸ θάνατον. Βεβαίως κι ἂν ἀκόμη εἶχε ἀπλῶς πεθάνει γιὰ χάρι μας, ἐνῶ ἤμασταν τέτοιοι, καὶ αὐτὸ θά ἦταν μεγάλη ἀπόδειξις ἀγάπης. Τὸ ὅτι ὅμως πεθαίνοντας δίνει καὶ δῶρα, καὶ μάλιστα ὑπέροχα δῶρα, ἐνῶ ἤμασταν τέτοιοι, αὐτὸ ξεπερνᾷ κάθε ὑπεροχὴν. Μόνο ἀναίσθητος δέν συγκινεῖται ἀπ' αὐτὴ τὴν ἀγάπην καὶ δέν ὀδηγεῖται σπὴν πίστι.

Δ. Γ. Α.

Ἐλεύθεροι ΣΧΟΛΙΑΣΜΟΙ

Βάπτισμα ἢ Πεντηκοστή

Βάπτισμα ἢ Πεντηκοστή. Καί ὅπως κατά τό Βάπτισμα ὁ βαπτιζόμενος παίρνει τό ὄνομα, ἔτσι κι ἐμεῖς, μέ τό βάπτισμα τῆς Πεντηκοστῆς, παίρνουμε ἕνα ὠραῖο ὄνομα. Ὀνομαζόμεθα «τέκνα φωτόμορφα τῆς Ἐκκλησίας». Ἡ ὀνομασία αὐτή ἔχει καί ἱστορική καί οὐσιαστική σημασία.

- **Ἱστορική:** Στήν ἀρχαία Ἐκκλησία τήν ἡμέρα τῆς Πεντηκοστῆς βαπτίζονταν ὁμαδικά οἱ κατηγοούμενοι. Ἐπαιρναν τό ἅγιο βάπτισμα, τό ἅγιο φῶτισμα. Λέγονταν νεοφῶτιστοι.

Εἶχαν πάνω τους τή λάμψη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ἡ φωτιά μέ τίς οὐρανομήκειες φλόγες τῆς δέν κατακαίει μόνο, ἀλλά καί καταλάμπει. Ἡ μορφή τῶν φωτιζομένων στό ἅγιο βάπτισμα ἀλλάζε. Γινόταν μία μεταμόρφωσις. Οἱ νεοφῶτιστοι ἦσαν «τέκνα φωτόμορφα τῆς Ἐκκλησίας».

- **Οὐσιαστική:** Σέ ἐποχή, πού ὁ κόσμος παραμορφώνει τοὺς ἀνθρώπους, ἡ χάρις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος μᾶς μεταμορφώνει. Σέ ἐποχή πού οἱ ἄνθρωποι ἀγρίεψαν τόσο καί στήν ψυχή καί στή μορφή, ὅσοι λούζονται στή χάρι καί τή δωρεά τοῦ Ἁγίου Πνεύματος λάμπουν καί στήν ψυχή, ἀκτινοβολοῦν καί στή μορφή.

Τερατόμορφα κάνει ὁ κόσμος τά παιδιά τῆς γῆς, ἰδιαίτερα τά νιάτα· φωτόμορφα τά κάνει τό Πνεῦμα τό Ἅγιον.

- Κάθε φορά πού συνειδητά μετέχουμε στά Μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας, καί μάλιστα στό Μυστήριο τῆς ἀφέσεως τῶν ἀμαρτιῶν, τήν Ἐξομολόγησι, καί στό μυστήριο τῆς θεώσεως, τή **Θεία Κοινωνία**, γινόμαστε «φωτόμορφα τέκνα τῆς Ἐκκλησίας».

Περί τῆς θείας Κοινωνίας

Θεολογία. Ἡ λειτουργία τοῦ Χριστοῦ δέν ἐπιτρέπεται ν' αὐθεντοῦν σχετικά μέ ἱατρικά θέματα. Βρίσκονται μακριά καί ἔξω ἀπό τό γνωστικό ἀντικείμενο τῆς ἐπιστήμης. Ἐξαιροῦνται οἱ λίγοι λειτουργοί, πού εἶναι συγχρόνως καί ἱατροί... Ὅπως ὅμως οἱ λειτουργοί, οἱ θεράποντες τῆς Θεολογίας, δέν πρέπει ν' αὐθεντοῦν περί τά ἱατρικά, ἔτσι (καί γιά ὁπωσδήποτε σπουδαιότερους λόγους) οἱ ἱατροί καί οἱ θεράποντες τῶν ἄλλων ἐπιστημῶν δέν ἐπιτρέπεται ν' αὐθεντοῦν σέ θεολογικά θέματα, νά ἀποφαίνωνται πάνω σέ θέματα πίστεως, λατρείας καί μυστηριακῆς ζωῆς.

- Βεβαίως ὑπάρχουν καί **ἐπιστήμονες**, καί μάλιστα ἱατροί, πού εἶναι πιστοί, μέ ὄλο τό βάθος τῆς λέξεως. Ἐχουν γνῶσι τοῦ ἐπιστημονικοῦ τους χώρου, ἀλλά περισσότερο ἔχουν ἐπίγνωσι τοῦ θελήματος τοῦ Θεοῦ. Ἐπειδή ἀκριβῶς εἶναι χριστιανοί ἐπιστήμονες, γι' αὐτό καί τίς πολλές τους γνώσεις τίς θεωροῦν λίγες καί μικρές μπροστά στήν παγγνωσία τοῦ Θεοῦ.

- Ἐπειδή ἡ πίστις τοὺς κάνει **σεμνοὺς καί ταπεινοὺς**, γι' αὐτό καί στέκουν μέ δέος μπροστά στό μυστήριο τοῦ Θεοῦ. Ὅταν σέ θέματα τοῦ ὑλικοῦ συμπαντος, τοῦ φυσικοῦ κόσμου καί τοῦ ἀνθρωπίνου ὀργανισμοῦ δέν μποροῦν νά χρησιμοποιοῦν τό 1+1=2, πολύ περισσότερο στό ἄπειρο τοῦ Θεοῦ καί στήν πανσοφία τοῦ Χριστοῦ δέν χρησιμοποιοῦν τή λογική τοῦ 1+1=2 καί τήν πρακτική τοῦ **πειράματος**.

- Ὅσοι πιστοί ζοῦν τό μυστήριο ὡς ἐμπειρία ζωῆς. Δέχονται τό θαῦμα, πού λέγεται Ἐκκλησία ὡς ἱστορική πραγματικότητα. Σκύβουν τή διάνοιά τους νά

προσκυνήση τό μυστήριο τῆς θείας Κοινωνίας ὡς ὑπέρβασι τῆς ὕλης καί τῶν ὑλικῶν καί φυσικῶν δεδομένων.

● Πολλοί χρησιμοποιοῦν ὡς ἀπόδειξι, ὅτι εἶναι ἀδύνατον διά τῆς θείας Κοινωνίας νά μεταδοθῆ ἰοφόρος ἀσθένεια, τό γεγονός, ὅτι μέ τόν τρόπο μεταδόσεως τῆς θείας Κοινωνίας οὐδεὶς ποτέ (στήν ἐκκλησιαστική ζωὴ 20 αἰῶνων) μολύνθηκε ἢ δηλητηριάσθηκε. Ἐξαίρετα χρειάζονται ἀποδείξεις, ὅτι ὁ **Ἥλιος** δέν μολύνεται οὔτε μολύνει ὅταν ἐγγίξη κοπριές; Βεβαίως στήν περίπτωσι τῆς θείας Κοινωνίας οἱ δεχόμενοι τόν Ἥλιο, τό Σῶμα καί τό Αἷμα τοῦ Χριστοῦ, εἶναι καί αὐτοὶ κοπριές, πού ὁμως προσέρχονται πρῶτα εἰς **μετάνοιαν**. Ἐξομολογοῦνται πρῶτα καί ὕστερα πλησιάζουν τό Ποτήριον τῆς ζωῆς. Ἡ εἰλικρινὴς μετάνοια **μεταβάλλει** τὰ σκουπίδια (τὰ ἀνθρώπινα σκεύη) σέ λουλούδια. Καί αὐτὴ ὁδηγεῖ τοὺς πιστοὺς στό μυστήριο, ὅπου ἡ Χάρις **μεταβάλλει** τό ψωμί καί τό κρασί σέ Σῶμα καί Αἷμα Χριστοῦ.

● Ὅσοι ἀμφιβάλλουν ἢ εἶναι ὀλιγόπιστοι ἢ «ἀθεοί», αὐτοὶ ἄς μὴν ἔχουν τὴν ἀπαίτησι νά ἐπιζητοῦν νά ἐρμηνεύσουν τό μυστήριο τῆς θείας Κοινωνίας καί νά τό ἐξετάσουν στό **μικροβιολογικό** ἐρ-

γαστήριο τῆς πεπερασμένης διανοίας. Τοὺς ἀγαπᾶμε καί αὐτούς, ἀλλὰ θά τοὺς ποῦμε ἀπλά, ὅτι «οὐ φέρει τό μυστήριον ἔρευνα», δηλαδή, ἄς μὴν ἀσχολοῦνται μέ τὰ τῆς Πίστεως, ὅσο ὁ χῶρος τῆς ψυχῆς τους εἶναι ἀκόμα κλειδωμένος γιὰ τόν Θεό.

Ἐκεῖνο πού θλίβει τὴν Ἐκκλησία, εἶναι ἡ ἀπαίτησι καί ἡ φανερὴ προσπάθεια ἀνθρώπων τῆς ἐξουσίας νά θέτουν τό ἐξουσιαστικό τους veto, εἴτε ἐμμέσως εἴτε ἀμέσως, καί μέσα στό ἅγιο Ποτήριον!

● Τό νά λήη ἡ ὑπουργὸς Ἐθνικῆς Παιδείας καί Θρησκευμάτων **κ. Νίκη Κεραμέως** ἀπὸ τῆς μιάς μεριάς, ὅτι ἡ θεία Κοινωνία εἶναι θέμα πίστεως, καί ἀπὸ τὴν ἄλλη ν' ἀφήνῃ ὑπονοούμενα μέ τό... σάλιο (στήν περίπτωσι τῆς θείας Κοινωνίας!), αὐτό εἶναι πέρα ἀπὸ τὴν ἀρμοδιότητά της. Θά μπορούσαμε νά τῆς ποῦμε, ὅτι τό ὑπονοούμενο κατὰ τῆς θείας Κοινωνίας εἶναι ἀνάρμοστο σέ μία ὀρθόδοξο ὑπουργὸ Παιδείας καί Θρησκευμάτων!

● Πιὸ ἀσεβῆς προσέγγισις στό θέμα τῆς θείας Κοινωνίας ἦταν ἐκεῖνη τοῦ **κ. Ἡλία Μόσιαλου**, πού εἶναι «ἐκπρόσωπος τῆς κυβερνήσεως σέ διεθνεῖς ὀργανισμοὺς γιὰ τὴν ἀντιμετώπισι τῆς πανδημίας τοῦ κορωνοϊοῦ». Ρωτήθηκε σχετικά μέ τὴν μετάδοσι τῆς θείας Κοινωνίας. Καί ἀπάντησε: «Ἡ γνώμη μου εἶναι πὼς θά πρέπει νά ἀποφευχθῆ μέ τὴν σημερινή της μορφή ἡ θεία Κοινωνία, μέχρι νά ἔχουμε ἀσφαλὲς ἐμβόλιο»!

● Βέβαια ὁ Χριστός, πού ἡ ἀγάπη Του προσφέρει τόν ἑαυτό Του «εἰς βρῶσιν τοῖς πιστοῖς», δέν ζήτησε τὴν γνώμη τῶν ἀκροατῶν Του, ὅταν τοὺς ἐξήγγειλε τὴν δωρεὰ τοῦ Σώματος καί τοῦ Αἵματός Του. Καί κανενὸς κ. Μόσιαλου δέν ζητᾷ τὴν γνώμη γιὰ τὴν θεία Κοινωνία. Σέ ὅσους δέν νοοῦν (δέν πιστεύουν) τό σημαίνόμενο «Ὁ τρώγων μου τὴν σάρκα καί πίνων μου τό αἷμα ἔχει ζωὴν αἰώνιον» (Ἰωάν. στ' 56-57), ὁ Χριστός δείχνει τό δρόμο τῆς **ἐλεύθερης ἀσυμφωνίας**: «Μὴ καὶ ὑμεῖς θέλετε ὑπάγειν;» (Ἰωάν.

ΙΩΑΝΝΗΣ ὁ ΒΑΠΤΙΣΤΗΣ

Κωδικός
01-1323

ΜΗΝΙΑΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

Ἰδιοκτήτης: Σύλλογος «Ἰωάννης ὁ Βαπτιστής»

Ἐπιμελητής: Ἄγγελ. Μπότζιου

Χριστοκοπίδου 12 - 105 54 - Ἀθήνα

www.ioannisvaptistis.gr

Τηλέφωνα: 2103212713 & 2109765440

e-mail: info@ioannisvaptistis.gr

Ἐπιμελητής Τυπογραφείου:

Β. Μπουζάλας, 25 Μαρτίου 124, Περιστερὶ

Ἐτησίᾳ συνδρομή:

Ἐσωτερικοῦ 10 €. Κύπρου 20 €.

Ἐξωτερ.: Εὐρώπης 20 €. Ἀμερικῆς: δολ. 25.

Καναδᾶ καὶ Αὐστραλίας: δολ. 30.

Ἐπιταγές καὶ ἐπιστολές:

Περιοδικὸ «Βαπτιστής»

Χριστοκοπίδου 12, 105 54, Ἀθήνα.

στ' 67). **Δέν υποχρεώνει** κανένα να μετάσχη του Δείπνου. Πολύ περισσότερο δέν θά γίνουν ρυθμιστές τῆς οἰκονομίας καί ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ ὅσοι καμμία σχέσι δέν ἔχουν μέ τή θεία Κοινωνία.

- Δέν συμφωνεῖτε, κύριοι; Τραβήξτε τό δρόμο σας, μέχρι νά σᾶς καταπλήξη τό «φῶς ἕξ ἀπό τή Δαμασκό». Ἡ Ἐκκλησία θά ἱερούργη τό μυστήριο γιά ὅσους μέ πίστι, μέ φόβο Θεοῦ καί μέ ἀγάπη θά προσέρχονται. Οἱ συνειδητά χριστιανοί θά προσέχουν, θά προσεύχονται, θά λαχταροῦν καί θά προσέρχονται.

Χρειάζονται καί οἱ ὁμολογίες

Ἡ ἔχει ἀνάγκη ἀπό διαφήμισι ἢ **καρδιά**. Ἄρκει ὁ χτύπος τῆς, πού τήν διαφημίζει. Ἡ καρδιά αὐτοδιαφημίζεται. Ὅμως ὁ καρδιολόγος μιλάει πολύ γιά τήν καρδιά καί ἀσχολεῖται πολύ μέ τό ἄν ἡ καρδιά λειτουργῇ ὡς καθοριστικό ὄργανο γιά τή ζωή.

- Ὁ Ἰησοῦς Χριστός εἶναι ἡ καρδιά τοῦ νέου ἀνθρώπου, ἡ καρδιά τῆς ἀγάπης, ἡ καρδιά τοῦ ἀληθινοῦ πολιτισμοῦ. Δέν ἔχει ἀνάγκη ἀπό **διαφήμισι**. Αὐτοδιαφημίζεται, ἔχοντας -μοναδικός Αὐτός- πλήρη αὐτοσυνειδησία τῆς θεϊκῆς Του ταυτότητος, τοῦ θεανδρικοῦ Του προσώπου. Κι ἄν ἐμεῖς σταματήσουμε νά μιλάμε γι' Αὐτόν, «καί οἱ λίθοι κεκράζονται» (Λουκ. ιθ' 40).

- Ἄν ὁμως ὁ Χριστός δέν ἔχη ἀνάγκη ἀπό διαφήμισι, τά πλάσματά Του, «ὑπέρ ὧν Ἐκεῖνος ἀπέθανε» (Ρωμ. ε' 8), ἔχουν τήν υποχρέωσι νά Τόν... διαφημίζουν, δηλαδή νά Τόν ὁμολογοῦν (Ματθ. ι' 32). Ἡ **ὁμολογία** δέν εἶναι καρπός ἐπιστημονικῆς διεργασίας. Ἡ ὁμολογία εἶναι ἀποδοχή τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ καί δημόσια παρουσίασί τῆς.

Δέν ἀπαιτοῦνται ἐπιστημονικά ἐπιχειρήματα, οὔτε κἄν διδασκαλία, γιά νά φωνάξῃ τό παιδί αὐτήν πού τόν γέννησε **«Μαμά»!** Εἶναι κάτι πολύ ἀπλό καί φυσικό. Ἔτσι δέν ἀπαιτοῦνται ἐπιστημονικά ἐπιχειρήματα γιά νά φωνάξῃ ὁ χρι-

στιανός αὐτόν πού τόν ἀναγέννησε **Κύριον!**

- Οἱ πιστοί, μορφωμένοι ἢ ἀπλοῖκοί, ὁμολογοῦν τόν Χριστό ὡς Σωτῆρα καί Λυτρωτή. Ὅχι χωρίς μαρτυρίες. Ἄλλωστε δέν ἀφήνει ὁ Χριστός **«ἀμάρτυρον ἑαυτόν»** (Πράξ. ιδ' 17).

- Γιά τήν ἀγάπη, πού λέγεται **θεία Κοινωνία**, γράφτηκαν πολλά τόν τελευταῖο καιρό. Χρειάζονται καί μαρτυρίες (ὁμολογίες) «ἐπωνύμων», γιά νά ἐδραιωθῇ ἡ βεβαιότητα, ὅτι πρόκειται γιά **Σῶμα καί Αἷμα Χριστοῦ**; Ἀσφαλῶς ὄχι.

Ἄλλ' ὅπως στήν Καινή Διαθήκη ἔχουν ὑπογραμμισθῇ ὁμολογίες σάν τοῦ Θωμᾶ («Ὁ Κύριός μου καί ὁ Θεός μου» - Ἰωάν. κ' 28), σάν τοῦ ἑκατοντάρχου («Ἀληθῶς Θεοῦ Υἱός ἦν οὗτος» - Ματθ. κζ' 54), σάν τοῦ Πέτρου («Σύ εἶ ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ τοῦ ζῶντος» - Ματθ. ιστ' 14), ἔτσι καί τώρα ἀναδεικνύουμε ὁμολογίες προσώπων, πού ὁ κόσμος τούς «προσέχει».

- Γιά τήν ὁμολογία τῆς καθηγητρίδος τῆς λοιμωξιολογίας **κ. Ἐλένης Γιαμαρέλλου** ἔχουμε ξαναγράψῃ (φύλλο Ἀπριλίου 2020). Ἡ νεώτερη ὁμολογία τῆς ἔχει μεγαλύτερη ἀξία, γιατί εἶναι μιά θεϊκή συμφωνία μέσα σέ μιά μαζική διαφωνία ἀμφισβητήσεως καί ἀρνήσεως, πού κάποτε ἐγγίζει τήν καθύβρισι τοῦ μυστηρίου τῆς Ζωῆς. Στή νέα τῆς δήλωσι (14 Μαΐου 2020) εἶπε ἡ κ. Γιαμαρέλλου:

«Στή θεία Κοινωνία δέν ὑπάρχει κίνδυνος γιά κορωνοϊό, ὅπως και γιά κανένα ἄλλο μικρόβιο. Τότε πού εἶχαμε τούς λεπρούς στήν Ἑλλάδα, οἱ ἱερεῖς κοινοῦσαν τούς λεπρούς. Κανείς ἱερέας ποτέ δέν κόλλησε... Ἐπειδή πρόκειται γιά μυστήριο, δέν ἰσχύει ἡ ἔννοια τῆς ἐπιστήμης. Ἐπομένως ἡ πιστεύεις ὅτι συμμετέχεις στό μεγαλύτερο μυστήριο καί δέν παθαίνεις τίποτε, ἢ δέν πηγαίνεις νά κοινωνήσῃς ἄν φοβᾶσαι».

Πρόσθεσε μάλιστα, ὅτι ἡ ἴδια θά μεταλάβῃ τήν προσεχῆ Κυριακή χωρίς κανένα ἀπολύτως φόβο.

- Ἐντύπωσι προκάλεσε καί ἡ ὁμολογία ἐνός τραγουδιστῆ. Ὁ **Νίκος Οἰκονο-**

μόπουλος (περί αὐτοῦ πρόκειται) δέν κρύβει τήν πίστι του στόν Ἰησοῦ Χριστό. Εὐθαρσῶς ὁμολογεῖ τόν Χριστό καί τόν σεβασμό του στή θεία Κοινωνία. Δήλωσε:

«Πιστεύω πάρα πολύ καί θέλω νά τό μεταδώσω στόν κόσμο. Δέν θέλω νά κάνω κάποιον νά πιστεῦει μέ τό ζόρι... Ἐγώ θά κοινωνοῦσα ἀκόμη καί ἄν ὁ προηγούμενος ἀπό ἐμένα ἦταν λεπρός... Ποιά εἶναι ἡ χειρότερη κολλητική ἀσθένεια; Καί αὐτή νά εἶχε, ἐγώ θά κοινωνοῦσα».

• Ἡ Ἐκκλησία οὔτε στή μαρτυρία πιστῶν ἐπιστημόνων **στηρίζεται**, ἀλλ' οὔτε καί τίς ἀμφισβητήσεις μερικῶν **φοβᾶται**. Μέχρι νά βροῦν οἱ ἐπιστήμονες τό **φάρμακο** (ἢ ἐμβόλιο) κατά τοῦ κορωνοϊοῦ (μακάρι νά τό βροῦν σύντομα!), ἡ Ἐκκλησία τούς βεβαιώνει, ὅτι οἱ πιστοί χριστιανοί ἔχουν «βρῆ» τό φάρμακο, πού ὅποιος τό λαμβάνει συνειδητά καί συγκλονιστικά, δέν πεθαίνει ποτέ!

«Ξαναοίγουν» οἱ Ἐκκλησίες

Ἦί μᾶς ἔλειψε; Ἡ συνήθεια; Ἡ ἀσαφής εὐλάβεια; Ἡ ψυχική ἀνάγκη ἐκτόνωσης τῆς ἀγωνίας; Ἡ προσευχή; Τί προσευχή; Ἡ θεία Εὐχαριστία; Κάθε πότε κοινωνᾶμε; Ὁ παπᾶς κοινωνᾶ ἐπειδή εἶναι παπᾶς ἢ ἐπειδή εἶναι χριστιανός; Εἶναι ὑπηρεσιακό καθῆκον ἢ μετάληψη

“Ὅσοι μποροῦν, ἄς στείλουν τά 10 εὐρώ καί γιά τό 2020

Οἱ φίλοι ἀναγνώστες ἄς στείλουν τή συνδρομή (10 εὐρώ) καί γιά τό ἔτος 2020.

• Στό λογαριασμό:

0026.0236.39.0100353548 EUROBANK.

IBAN: GR 7902602360000390100353548

• Στό λογαριασμό:

123002002008865 ALPHA BANK.

IBAN: GR 120140 1230 1230 0200 2008 865

• Ταχυδρομικά στή διεύθυνσι: «**Βαπτιστής**», **Χριστοκοπίδου 12, 10554, Ἀθήνα.**

• Τοῦ ἔξωτερου τό ἔμβασμα στό ὄνομα «**Βαπτιστής**» (χωρίς τή λέξι Περιοδικό).

Τηλ.: **2103212713 - 2103212107.**

ἢ αὐτονόγη ἔκφραση τῆς μετοχῆς στό... Μυστικό Δεῖπνο;...

Χριστιανοί γινόμαστε κάθε μέρα. Κάθε μέρα εἶναι ἡμέρα τῆς Κρίσεως. Δέν εἴμαστε αὐτονόγη ἀπό τό Βάπτισμα χριστιανοί, ἀλλά ἀγωνιζόμαστε νά γίνουμε. Πορευόμαστε. Εἴμαστε στό δρόμο πρὸς τόν Χριστό καί τήν Βασιλεία Του...

Τό Βάπτισμα εἶναι ἡ πόρτα τῆς εἰσόδου στήν Βασιλεία τοῦ Χριστοῦ. Ὅπως-δήποτε πρέπει νά δρασκελίσουμε τό κατώφλι, ἀλλά μένοντες μόνο σ' αὐτό, δέν συναντᾶμε ἀπαραίτητα τόν Οἰκοδεσπότη τοῦ Σπιτιοῦ. Περνᾶμε τήν πόρτα καλεσμένοι στό τραπέζι, πού ὁ Οἰκοδεσπότης-Πατέρας μας, μᾶς παραθέτει.

Πρέπει νά Τόν ἀγαπήσουμε, νά Τόν γνωρίσουμε, καί νά φᾶμε μαζί Του. Ψυχικά θέλουμε πάντα νά θυμόμαστε τούς ἀγαπημένους. Αὐτός μᾶς παρέδωσε τήν Θεία Εὐχαριστία. Γιά ἀνάμνησή Του, εἶπε (Λουκ. κβ' 19). Ἀνάμνηση δέν εἶναι ἐνθύμηση ἀπλῶς. Εἶναι νᾶχουμε παρόντα καί ζωντανό ἐνώπιόν μας καί ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ Πατέρα, Αὐτόν πού ἀγαπᾶμε...

Οἱ ἄκαιρες, ἀνόητες καί λαιθασμένες συζητήσεις γιά τή φύση τῆς θείας Εὐχαριστίας δέν μπορεῖ παρά νά ἀπορρίπτονται ἀπό τόν Χριστό στή συνάφεια τῶν λόγων Του: «Μή δότε τά ἅγια... Μή βάλετε τούς μαργαρίτας...» (Ματθ. ζ' 6)...

Ἡ Εὐχαριστία εἶναι ἀποτέλεσμα θυσιαστικῆς ἀγάπης Αὐτοῦ, πού «ἐαυτόν παραθέτει» καί ἡ μετοχή σ' Αὐτήν εἶναι ἡ ἀπόκτηση θυσιαστικῆς ἀγάπης, ὅπως ἔκανε Ἐκεῖνος...

(ἀπό κείμενο τοῦ ἀρχιμ. Θεοδοσίου Μαρτζοῦχου-Πρόβεζα)

“Χριστός ἡ Ἀλήθεια”

Το διαδικτυακό κανάλι στο **YouTube** με ομιλίες του π. Δανιὴλ Αεράκη.

Κάντε **ΕΓΓΡΑΦΗ** για άμεση ενημέρωση.